



Kysymys rukouksessa

*Kuunteliko Jumala todella,
kun Xóchitl rukoili?*

Xóchitl Bott Rivera
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Xóchitl makasi vuoteellaan katsellen Xkerrossängyn yläpetiä. Hänen perheensä oli juuri pitänyt perherukouksen, ja oli aika nukkua. Hän ei ollut vielä pitänyt omaa rukoustaan ennen nukkumaanmenoa.

Miksi meidän pitää rukoilla? hän mietti. Hänen perheensä sanoi aina samoja asioita, kuten kiitti Jumalaa ja pyysi Häneltä hyviä unia. Vastattiinko heidän rukouksiinsa todella? Toisinaan hän näki silti painajaisia.

Mitä tapahtuisi, jos hän lakkaisi rukoilemasta? Valmiina kokeilemaan uutta ideaansa hän kääntyi kyljelleen ja nukahti.

Muutamana seuraavana päivänä Xóchitl ei rukoillut. Sitten päivät kääntyivät viikoiksi. Mikään ei oikeastaan muuttunut. Hänestä ei tuntunut kovinkaan erilaiselta.

Hän sai kouluvuoden päätökseen, ja pian oli kesä. Xóchitlistä oli hauskaa käydä uimakoulussa ja leikkiä koiriensä kanssa. Hän näki serkkunsa suuressa sukutapaamisessa.

Joka ilta hän osallistui perheensä kanssa rukoukseen. Mutta hän ei vielääkään rukoillut itse.

Pian kesä oli lopussa, ja Xóchitl alkoi valmistautua kouluun. Mutta hän ei ollut yhtään innoissaan. Muutama päivä ennen koulun alkua hän tapasi uuden opettajansa, löysi lukittavan säilytyskaappinsa ja sai uuden repun. Aina kun hän ajatteli kouluun menoa, hän tunsu olonsa sairaaksi. Joka päivä tunne paheni.

Eräänä iltana Xóchitl valvoi vuoteessaan ajatellen koulua. *Minä en halua mennä. Se on pelottavaa*, hän ajatteli. Sitten hän muisti, mitä hänen vanhempansa



olivat opettaneet hänelle rukouksesta. He olivat sanoneet, että hän voisi rukoilla missä tahansa ja että hän voisi rukoilla apua ja lohtua.

Xóchitl polvistui vuoteensa viereen ja veti syvään henkeä. Ensimmäistä kertaa kuukausiin hän piti oman rukouksensa. Hän rukoili taivaallista Isää. Hän kiitti Jumalaa ja pyysi hyviä unia aivan kuten perherukouksissa. Kun hän oli valmis, hän ei tuntenut oloaan kovinkaan erilaiseksi.

Seuraavana iltana hän kokeili uudelleen. Ja uudelleen. Hän pyysi taivaallista Isää siunaamaan profeettaa ja hänen omaa perhettään. Pian hän kertoi Jumalalle tuntemuksistaan ja siitä, mitä hän toivoi uudesta koulustaan.

”Taivaallinen Isä”, hän sanoi eräänä iltana, ”koulu pelottaa minua kamalasti. En saa unta. Voitko auttaa minua olemaan pelkäämättä enää?” Hän tunsu voimakkaan rauhan tunteen kietoutuvan ympärilleen melkein kuin lämpimän peiton. Hän tiesi heti, että se oli Pyhä Henki.

Tästä syystä me siis rukoilemme, hän ajatteli. *Tunteaksemme taivaallisen Isän rakkautta*. Se oli mahtava tunne. Kaikkina niinä kuukausina, jolloin hän ei ollut rukoillut, hän oli jäänyt ilman tätä tunnetta.

Xóchitl hymyili. Häntä jännitti yhä aloittaa koulu, mutta hän tunsu olonsa paljon vahvemaksi tietäessään, että Jumala voisi lohduttaa häntä. Hän voisi todella rukoilla lohtua milloin ja missä tahansa, koska Jumala todella kuunteli. ●



**”Jumala kuulee lastensa
rukoukset ja vastaa niihin.”**

Vanhin Dieter F. Uchtdorf kahdentoista apostolin koorumista, ”Odotusta Damaskoksen tiellä”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 70.